

DUMEX

Prags Boulevard 37, 2300 København S.

12. april 1978.

I anledning af det af handelsministeren den 2. december 1977 genfremsatte lovforslag (L 119) om ændring af patentloven af 20. december 1967 skal vi tillade os at anføre følgende:

Ved 1. behandlingen den 22. april 1977 udtalte socialdemokratiets ordfører, at der næppe kunne herske nogen som helst tvivl om, at det er rimeligt og fornuftigt at søge en international koordinering af patentretten, og at det er utvivlsomt, at dansk industri, når alle de fire konventioner, der omfattes af lovforslaget, er trådt i kraft, vil opnå fordele i form af ensartethed, forenkling og billigørelse af ansøgning om udstedelse af patenter. På den anden side har det ikke nogen mening at benægte, at tilstræbelsen af disse konventioner også er forbundet med visse problemer, bl. a. vil *Europapatentkonventionen* indebære, at vi i Danmark må gå fra en hidtil begrænset produktbeskyttelse til en ubegrænset, det vil sige, at kemiske forbindelser kan patenteres uanset anvendelsesområde. Der vil ligeledes kunne udstedes patenter for lægemidler og næringsmidler, hvilket med danske øjne nok kan forekomme noget betænkeligt, da vi ikke hidtil har haft patentmuligheder på disse områder.

Ved genfremsættelsen udtrykte den samme ordfører: »Hvis folketinget imidlertid ikke skulle være sindet at stå ved sin egen beslutning, må vi naturligvis drøfte både muligheden for og betimeligheden af, at Danmark bruger den i konventionen indeholdte adgang til at tage forbehold på disse områder.«

Endvidere er det under folketingsdebatten oplyst, at en lang række myndigheder og for- eninger på det kraftigste har frarådet, at lovforslaget vedtages, og at Monopoltilsynet mener, at det ud fra en konkurrencepolitisk synsvinkel er dårligt med en udvidelse af patenterbare områder inden for lægemidler, næringsmidler og fremstilling af næringsmid-

ler, og at både Norge og Finland har indtaget en afvisende holdning.

Vi kan tilføje, at af EF-landene har Belgien, Vesttyskland, Frankrig, Storbritannien, Irland, Luxembourg, Holland og siden 21. marts 1978 også Italien produktpatent, og Belgien, Vesttyskland, Frankrig, Storbritannien, Luxembourg og Holland har ratificeret Europakonventionen.

Vi er godt klar over, at man for at sikre, at nogen vil investere i udvikling af ny medicin bør give disse en vis beskyttelse, men når det fra udenlandske medicinproducenters side hævdes (MEDIF's brev af 31. januar 1978), at et produktpatent er nødvendigt for at fremskaffe nye lægemidler, er det ikke korrekt, men snarere et udtryk for, at de udenlandske fabrikker selv er klar over, at de opnår en ekstra beskyttelse i kraft af de betydeligt større ressourcer, som de er i stand til at sætte ind i forskning, og derfor presser de på for at få loven ændret nu. Vi kan i denne forbindelse henvise til vedlagte kopi fra Forskningssekretariatets udredning nr. 1 i 1977, ifølge hvilken der i alt anvendtes 108 mill. kroner i 1975 til forskning og udvikling inden for medicin i Danmark. Når man sammenligner dette tal med det tal, som f. eks. det schweiziske multinationale medicinfirma Hoffmann-La Roche anvendte på forskning i 1975, nemlig 1,9 mia danske kroner, således som oplyst i monopolankenævns sagen (se vedlagte uddrag fra Monopoltilsynets meddelelser nr. 2-1977, side 60), er det helt klart, at Hoffmann-La Roche på forhånd vil have større mulighed for at udvikle nye produkter og derefter med en beskyttelse i form af et produktpatent have en yderligere mulighed for at udelukke andre fra at skabe nye produkter gennem forskning.

Det er karakteristisk, at det netop er de store lande med de store multinationale selskaber, der har presset på for at få gennem-